

Vrede en oorlog

– Jiddu Krishnamurti

Ik denk dat de meesten van jullie, die hebben gestudeerd, rond gekeken en nagedacht, zich zullen realiseren dat ieder land iets bijzonders en eigens heeft dat het door wil geven aan anderen die bereid zijn tot begrip en sympathie. Als je naar een oude kerk of naar een oudheidkundig museum gaat waar antieke dingen bewaard worden en je kijkt naar een mooi mozaïek en je ziet hoe inge-

dat kleine hoekje dat je voor jezelf hebt gereserveerd. Als ik iets speciaals van mijzelf meebreng, zoals ieder individu hoort te doen om het geheel mooier te maken, moet je dat onderzoeken, er een sympathiek belang in stellen, en je zou me de ruimte moeten geven om ten volle van mijn eigen ontwikkeling te kunnen genieten. Toch probeert ieder van jullie de ander te domineren, of je nu theosoof bent of iets anders. Jullie leuze is: jij bent fout,

de andere. Politiek, religie, liefde zijn allemaal hetzelfde onder een andere naam; zij bestaan allemaal voor het welzijn van de mensheid; zij helpen ons allemaal in de juiste richting. Daarom moeten jullie belang stellen in politiek en niet zeggen: "Ik laat dat over aan de politici, laat hen het

onontwikkelde standen, de ongeschoolde standen, zij die arbeiders zijn – als ik dat woord in deze zin even mag gebruiken – proberen hen die iets meer geld hebben te imiteren. “Ik heb een Ford, maar het moet een Rolls Royce worden. Ik heb een kleine kamer maar ik houd niet op voordat ik een grotere heb, met een piano, met dit of met dat.” Het zijn de mensen die gezag hebben, de mensen die geld hebben, de mensen die ontwikkeld zijn, die het voorbeeld moeten geven. Je zou tevreden moeten zijn met het eenvoudige en overdaad afwijzen. Als je naar Amerika gaat – en ik zeg dit met grote bewondering voor de Amerikanen omdat ik van Amerika houd en de Amerikanen heel graag mag – dan zul je daar zien dat bijna iedereen de hoogste levensstandaard eist. Ik ben in huizen gew

vechten, vechten, vechten. Maar ik zeg:
'Goed, neem wat je wilt en kijk wat je er